

tagas och förslag till nödiga bestämmelser må afgifvas, hvilka äro till fromma för såväl hvilodagens helgd som ock för helgdagsfrihet åt jernvägsbetjeningen.

Stockholm den 22 januari 1900.

*J. G. Hazén.*

---

## N:o 12.

Af herrar **C. Johansson** i Aflösa och **W. Bengtsson** i Häradsköp, om *skrifvelse till Kongl. Maj:t med begäran om indragning till statsverket af de s. k. marketenteri- och lägerkassornas inkomster m. m.*

Genom Kongl. Maj:ts bref till intendentsdepartementet den 15 november 1897 är föreskrifvet, rörande användandet af de till de särskilda truppförbandens s. k. marketenteri- och lägerkassor m. fl. hörande medel, att desamma »skola såsom dittills af cheferna för vederbörande truppförband disponeras till betäckande af sådana utgifter för manskapets nytta, förbättrade anordningar vid lägerplatserna samt andra ändamål, afseende truppförbandet i sin helhet, till hvilka medel ej blifvit i stat eller eljest anvisade».

Genomgår man redogörelserna för de olika regementenas lägerkassor, så finner man, att dessa hafva en synnerligen rikligt flödande inkomstkälla i afgiften för marketentierörelsen, hvori ingår rättighet att sälja öl till såväl manskapet som allmänheten. Från denna ölutskänkning kommer alltid hufvudparten af inkomsterna, och får således truppförbandens manskap genom att betala mer, än hvad den försålda varan i sjelfva verket är värd, i ganska betydlig mån bidraga till de inkomster, som enligt ofvan nämnda kongl. bref skola användas till deras nytta, oaktadt många af manskapet äro i knappa omständigheter och väl behöfde sina penningar till nyttigare ändamål än att gifva dem ut för en vara, som de allt för väl kunde undvara och lyckligtvis i de flesta fall ej använda i sina hem.

Att man på detta sätt skaffar sig inkomster till våra lägerkassor kunna vi ej gilla, och vi hoppas den dag ej skall vara allt för aflägsen, då det blir omöjligt att etablera dylika affärer på kronans vapenöfningsplatser.

Men bortser man för tillfället från den förnämsta betingelsen för dessa inkomster och fäster sig vid det sätt, på hvilket de användas, så synes oss äfven i detta afseende berättigade anmärkningar kunna göras. Vi medgifva villigt, att ganska mycket af dessa penningar användes till nyttiga ändamål, men att äfven motsatsen gör sig gällande, tro vi oss kunna visa.

Af redogörelsen öfver ekonomikassan för år 1898 vid ett i hufvudstaden förlagdt regemente framgår, att af de till 3,586 kr. 53 öre uppgående inkomsterna icke mindre än i det närmaste 1,500 kronor användes till extra förplägning och till kostnad för en regementsfest. Att äfven en del af denna kassas tillgångar användes till manskapets nytta, vilja vi ingalunda förneka, ty efter en stunds undersökning i detta afseende finner man, att för en skrifkurs utbetalts 18 kr. 80 öre.

Vid ett annat i landsorten förlagdt regemente uppgingo inkomsterna för sagda år till 1,246 kr. 74 öre, och utgafs för extra förplägning, dansmusik och punsch 653 kr. 34 öre, eller mera än hälften af inkomsterna. Huruvida ett dylikt användande af de influtna medlen kan sägas hafva skett i full öfverensstämmelse med föreskriften i ofvan angifna kongl. bref eller till manskapets nytta, synes oss icke vara svårt att afgöra.

Att man å andra ställen på ett mera lyckosamt sätt skött lägerkassans finanser, veta vi allt för väl, då af redogörelsen för ett landsortsregemente framgick, att man vid årets slut i obligationer, depositionsbevis och kontant hade en sparad penning, uppgående till icke mindre än 29,613 kr. 33 öre.

Som af det anförda framgår med all tydlighet, gestalta sig förhållandena vid de skilda truppförbandens lägerkassor mycket olika, dels i afseende på inkomsternas storlek och dels i afseende å deras användande. Å ena stället gör man betydande besparingar, å det andra går debet och kredit jemnt och rätt ihop.

Denna olikhet synes oss ej vara till det helas gagn. Vi hålla tvärt om före, att man vid samtliga truppförbandens lägerplatser i afseende å förbättrade anordningar m. m. öfver hela landet har samma behof, hvilka böra afhjelpas efter en gemensam plan. Derigenom tillskyndades alla samma fördelar, men då detta önskemål synes oss ej kunna vinnas på annat sätt än genom statens ingripande, så få vi härmed vördsamt föreslå,

att Riksdagen ville i skrifvelse till Kongl. Maj:t

anhålla, det täcktes Kongl. Maj:t från och med nästa års början till statsverket indraga de s. k. marketenteri- och lägerkassornas inkomster samt af de influtna medlen låta utanordna hvad som till förbättrade anordningar å lägerplatserna pröfvas vara för manskapet nyttigt och af behofvet påkalladt.

Stockholm den 18 januari 1900.

*Carl Johansson.*

Aflösa.

*W. Bengtsson.*

Häradsköp.

---

### N:o 13.

Af herr **O. W. Redelius**, *om skrifvelse till Kongl. Maj:t, angående ändring af § 3 i lagen om tillsättning af presterliga tjänster den 26 oktober 1883.*

Af samma skäl, på grund af hvilka andra tjänstemän ega befodringsrätt inom hela riket, torde samma rätt böra tillerkännas äfven presterna. Till de allmänna grunder, enligt hvilka presterna böra likställas med öfriga tjänstemän i afseende på befodringsrätten, kommer nu den särskilda omständigheten, att Riksdagen begärt en omreglering af de presterliga tjänsterna inom riket. Omregleringen kommer antagligen att medföra indragning af många nu befintliga och inrättandet af flera nya presterliga tjänster. Deraf kan, åtminstone för en tid, prestbrist uppstå i ett stift och öfverflöd på prester i ett annat. Sådant missförhållande torde till någon del kunna afhjelpas genom en sådan lagstiftning, att befodringsrätt till presterlig tjänst skall stå öppen för hela rikets presterskap utan inskränkning till det stift prest tillhör. Derfor dristar jag vördsamt hemställa,

att Riksdagen behagade besluta att i skrifvelse till Kongl. Maj:t anhålla, det täcktes Kongl. Maj:t låta